

[Poul Møller.]

forslag om sidste efterår; men jeg vil også gerne på den konservative folketingsgruppes vegne udtrykke min beklagelse over, at der ikke i åbningstalen med ét ord blev nævnt noget om hjemmeforsværens forhold. Nu har jeg ikke deltaget i forhandlingerne om forsvarsforliget i foråret, men jeg mener at kunne erindre, at der fra alle sider var enighed om, at hjemmeforsværens forhold, når forsvarsordningen var gennemført, måtte tages op til overvejelse, og at man måtte løse de problemer, en sådan overvejelse gav anledning til. Jeg beder derfor regeringen under denne åbningsdebat bekræfte, at man ikke har opgivet dette ønske om, at hjemmeforsværens ordningen skal forbedres, og at hjemmeforsværet skal have de bevillinger og den udrustning, som er nødvendig, og at man i øvrigt finder frem til en sådan organisationsform for både hjemmeforsværet og lokalforsværet, at disse ting ikke kommer til at falde over hinanden.

Vi lever i en tid, hvor den tekniske udvikling sprænger stats- og toldgrænser, hvor de fælles kulturbærende elementer hos de vestlige folk, kristendommen, det humanistiske livssyn, vore retsidealer og vor frihedstro vil være mere afgørende for folkets skæbne end de gamle nationale statsgrænser. Derfor har vi i den valgperiode, der nu er ved at være udløbet, arbejdet for at skabe en europæisk sammenslutning på bredest mulig basis. Vi tror, at alle de ting, jeg her har nævnt, til syvende og sidst er langt mere afgørende, end de gamle statsgrænser vil være det, i det store perspektiv, i det lange løb, og at disse synspunkter må føre til et samlet, i hvert fald et samarbejdende Europa. I starten må det vel finde udtryk i et økonomisk fællesskab mellem de europæiske lande, og vi vil fortsætte med at virke for en europæisk samling på dette brede grundlag. Vi tror også, det til syvende og sidst vil være til gavn for danskheden nord og syd for den nuværende statsgrænse, desto nærmere samarbejdet kan blive, desto mindre Krusåen kommer til at betyde som stats- og toldgrænse.

Vi advarede derfor i sommeren 1959 mod, at man udformede disse europæiske markedsplaner på den måde, at man delte Europa i to dele, ikke blot ud fra de tungtvejende synspunkter, jeg her har fremført,

men også ud fra iøjnefaldende danske økonomiske motiver, idet det ville betyde en todeling, en splittelse af vore vigtigste markeder. Delingen blev imidlertid fuldført, og det, vi i vinter skulle tage stilling til, var, efter at det var en kendsgerning, at Europa delte sig i to dele, om Danmark så skulle være med et af stederne, eller om Danmark skulle være udenfor. Den konservative folketingsgruppe mente, at vi skulle være med, og vi sikrede os et politisk flertal her i tinget, der fortsat forpligtede sig til at arbejde for enhver tænkelig og mulig løsning for at nå frem til et samarbejde mellem de seks og de syv, en koordination, så vi forhåbentlig kan ende i et bredt, europæisk samarbejde. Vi sikrede os, at regeringen gav løfte om at ville gøre alt for at fastholde landbrugseksporten til de seks, ikke mindst Tysklandseksporten i fremtiden. Det var derfor også med en vis tilfredshed, jeg noterede, at det er lykkedes, så vidt jeg har kunnet forstå på bladene, at forlænge den dansk-tyske landbrugsaftale. Vi har ikke fået nogen speciel orientering om det, men det er naturligvis tilfredsstillende, at vi kan fastholde denne aftale. Vi må håbe på, at den kan dække os ind over for den værste risiko for et økonomisk tab ved vor eksport til de seks landes fællesmarked.

Den tredje ting, vi søgte at sikre, da vi gik ind i de syv landes frihandelsområde, var medindflydelse på den told- og valutaloggivning, der blev gennemført den 29. februar i år. Nu har jeg nok lagt mærke til, at regeringspartierne har brystet sig kolossalt af denne lovgivning, har brystet sig kolossalt af den liberalisering, som har fundet sted samtidig med denne lovgivning. Det har de i og for sig også god grund til, for det var den politik, vi gik til valg på i 1932, det var den politik, vi gik til valg på i 1935, og det er den politik, vi har tilbudt flertalspartierne i enhver situation, idet vi vil afvikle importrestriktionerne og afløse dem med en toldpolitik. Hvor ofte har vi ikke netop sagt dette, hvor ofte har vi ikke sagt, at toldmidlet er mere liberalt end importrestriktioner og importforbud, men så længe det kun var os, der sagde det, kunne vi måske af og til slumpe os til at få gennemført et og andet, men da kun under megen forargelse, bl. a. fra det radi-